

வேதகாலப் பண்பாடு

கற்றல் நோக்கங்கள்

- வேதகாலத்தை அறிவதற்கான சான்றுகள் பற்றி அறிதல்.
- முன் வேதகால அரசர்களின் ஆட்சிமுறை, சமூக, பொருளாதார, சமய நிலைகளைப் பற்றி அறிதல்.
- பின் வேதகால அரசர்களின் ஆட்சி முறை, சமூக, பொருளாதார, சமய நிலைகளைப் பற்றி அறிதல்.
- இதிகாசங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு ஆற்றிய பணிகள் பற்றி அறிதல்.
- புராணங்களின் பண்பாட்டு முக்கியத்துவம் பற்றி புரிதல்.

நுழைவு வாயில்

இந்தியாவில் சிந்துவெளிப் பண்பாட்டிற்குப் பின் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது, வேதகாலப் பண்பாடு ஆகும். வேதங்களின் அடிப்படையில் சுமார் கி.மு. (பொ.ஆ.மு.) - 1500ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் ஆரியர்களால் இப்பண்பாடு பரவியது. வேதங்கள், அவற்றின் ஒப்பற்ற நெறிகள், தத்துவங்கள் போன்றவை இந்தியப்பண்பாட்டின் தொடக்ககால அடையாளமாக இருந்ததுடன், நவீன இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமிட்டன. கூட்டுக் குடும்பமுறை, கிராம வாழ்க்கைமுறை, இயற்கையை வழிபடுதல் ஆகியவை ஆரியர்கள் அறிமுகப்படுத்திய சிறப்புப் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகும். பிற்கால ஆன்மிக வளர்ச்சியில், வேதகாலப் பண்பாடு முக்கியப் பங்காற்றியது.

சப்த சிந்துவும், ஆரிய வர்த்தமும்

ஆரியர்களின் பூர்வீகம் எது என்பது பற்றி, வரலாற்று ஆசிரியர்களால் அறுதியிட்டுக்

கூறமுடியவில்லை. ஆனால் பாரசீகத்தின் வழிபாட்டுக் கூறுகளும், ரிக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட வழிபாட்டுக் கூறுகளும் பொருந்தியுள்ளன. மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவின் வடமேற்குப்பகுதியில் உள்ள கைபர், போலன் கணவாய்கள் வழியாக ஆரியர்கள் முதன்முதலில் குடியேறிய பகுதி சப்தசிந்து ஆகும். சப்தசிந்து என்ற சொல்லிற்கு 'ஏழு நதிகள் பாயும் பகுதி' என்று பொருள். சிந்து, ஜீலம், சீனாப், ராவி, பியாஸ், சட்லெஜ், சரஸ்வதி ஆகிய ஏழு நதிகள் பாயும் பகுதியே சப்தசிந்து என்று அழைக்கப்படுகின்றது. பிறகு, ஆரியர்கள் இந்தியாவின் கங்கைச்சமவெளியில் குடியேறினர். அப்பகுதி 'ஆரிய வர்த்தம்' எனப்பட்டது. எனினும், அண்மையில் கிடைத்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் ஆரியர்கள் கைபர், போலன் கணவாய்கள் வழியாகக் குடியேறியவர்கள் என்ற கோட்பாட்டை மறுத்து பல அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

சப்தசிந்துப் பகுதியில், பல்வேறு இனக்குழுக்களாகப் பிரிந்திருந்த ஆரியர்கள்

கால்நடை மேய்ப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் இந்தியாவின் கிழக்கு, வடகிழக்குப் பகுதி நோக்கிப் படிப்படியாக இடம்பெயரத் தொடங்கினர். அதன்பின், கங்கைச் சமவெளிப்பகுதியில் நிலையானதொரு வாழ்க்கையை வாழத்தொடங்கினர்.

வேதகாலத்தைப் பற்றி அறிய உதவும் சான்றுகள்

'வேதம்' சொல் விளக்கம்

'வித்' என்ற சமஸ்கிருத வேர்ச்சொல்லிலிருந்து 'வேதம்' என்ற சொல் தோன்றியது. இதற்கு 'அறிவுக்களஞ்சியம்' என்று பொருள். வேதங்கள் மொத்தம் நான்கு வகைப்படும். அவை ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் ஆகும். இவை முற்கால வேதம் (ரிக்), பிற்கால வேதங்கள் (யஜுர், சாமம், அதர்வணம்) எனப்படும். இதன் அடிப்படையிலேயே வேதகாலம் முன்வேதகாலம், பின்வேதகாலம் என்று இருவேறு பிரிவாகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

வேதகால இலக்கியங்களான, பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாகும். இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலியன வேதகாலத்தைப் பற்றி அறிவதற்கான சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

ரிக் வேதம்

இந்தியாவின் பண்டையகால வரலாற்றை அறிய உதவும் முதன்மையான சான்று, 'ரிக்' வேதம் ஆகும். இவ்வேதம் 10 மண்டலங்களையும் 1028 பாடல்களையும் கொண்டது. 'ரிக்' என்ற சொல்லிற்குத் துதித்தல் அல்லது வழிபடல் என்பது பொருள். இறைவனைத் துதிப்பாடல்களால் பாடி வணங்குவதற்குரிய வழிகளைக் கூறுகிறது. அக்னி, பிரஜாபதி, ருத்ரன், வருணன், மித்ரன், இந்திரன் போன்ற தெய்வங்களை முன்வேதகால மக்கள் வழிபட்டதாக ரிக் வேதம் கூறுகிறது. இவ்வேதத்தில்தான் 'காயத்திரி மந்திரம்' இடம்பெற்றுள்ளது. பண்டையகால

இந்தியாவின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார சமய நிலைகளை ரிக் வேதம் குறிப்பிடுகிறது. ரிக் வேதம் சுமார் கி.மு 1200 - ஆம் ஆண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் என்று மாக்ஸ்மூல்லர் மற்றும் ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

யஜுர் வேதம் (பின்வேதகாலம்)

'யாஜ்' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லிலிருந்து யஜுர் என்ற சொல் தோன்றியது. இதற்கு யாகம் என்று பொருள். இந்நூலில் பாதிக்கு மேற்பட்ட பகுதிகள் உரைநடையில் அமைந்துள்ளன. இவ்வடிப்படையில், சமஸ்கிருதத்தின் முதல் உரைநடை என்று இவ்வேதம் அழைக்கப்படுகிறது. மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த 'ருத்ரம்' (செய்யுள்) இதில் இடம் பெற்றுள்ளது. வேள்வி செய்யும் முறை, அசுவமேதயாகம், இராஜசூய யாகம், சமயச் சடங்குகள் ஆகியவை பற்றியும் இவ்வேதம் கூறுகிறது. இவ்வேதம் நடைமுறை சடங்குகள் மற்றும் வேள்விக்கான பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இது சுக்ல யஜுர்வேதம், கிருஷ்ண யஜுர்வேதம் என்ற இரு பிரிவுகளையும், நாற்பது அத்தியாயங்களையும் கொண்டுள்ளது.

சாமவேதம்

'சாமம்' என்ற இன்னிசை அடிப்படையில் பாடப்பெற்றதால் இவ்வேதம், சாமவேதம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இசை, தெய்வம், சோமயாகம் ஆகியவைபற்றிக் கூறுகிறது. இசை வடிவிலான வேதமந்திரங்களைக் கூறுகிறது. ஆரியர்களின் இசையார்வத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, இவ்வேதம் திகழ்கிறது. இதில் 1549 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

அதர்வண வேதம்

இவ்வேதத்தில் உச்சாடனம், மாந்திரீகம் போன்றவற்றால் தீய சக்திகளை வெல்லலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வேதகால மருத்துவமுறைகள் பற்றிய கருத்துகளும் இவ்வேதத்தில் உள்ளன. மந்திரம் உச்சரிக்க வேண்டிய முறைகள் பற்றிய பாடல்களும் இவ்வேதத்தில் உள்ளன. இவ்வேதத்தில் 20 பகுதிகளும் 731 பாடல்களும் உள்ளன.

இவ்வேதம் 'பிரம்மவேதம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

உபவேதங்கள்

உபவேதங்கள் நான்கு வகைப்படும். அவையாவன

1. ஆயுர்வேதம் - இது மருந்து, மூலிகைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.
2. தனுர்வேதம் - இது போர்க் கலையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.
3. காந்தர்வவேதம் - இசை, நடனம் ஆகிய நுண்கலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.
4. சில்பவேதம் - இது கட்டடக் கலையைப் பற்றி விவரிக்கிறது.

பிராமணங்கள்

வேதங்களுக்கான விளக்க உரைகளே பிராமணங்கள் எனப்படுகின்றன. ஆரியர்கள் வேள்விச் சடங்குகள் செய்யும் முறைகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும், அவற்றிற்கான விளக்கங்களையும் பிராமணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேதங்களை ஒதுபவர்களின் கடமைகளையும், பிராமணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவை வேதங்களிலுள்ள துதிப்பாடல்களுக்குரிய உரைநடை நூல்கள் எனப்படுகின்றன.

ஆரண்யகங்கள்

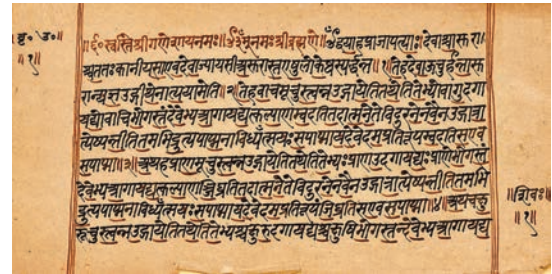
'ஆரண்யம்' என்ற சொல்லிற்குக் 'காடு' என்று பொருள். காடுகளில் இறையருள் தேடித் தவம் செய்த முனிவர்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் ஆரண்யகங்கள் எனப்படுகின்றன. வேள்வியைச் செய்ய இயலாத முதியோர்கள், துறவிகள் ஆகியோரின் போதனைகள் இதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வேள்வியைவிட அமைதியான தியானமே, மிகவும் மேலானது என்று ஆரண்யகங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. அநுபூதி

நெறிகள் மற்றும் தத்துவக் கருத்துகள் அடங்கிய கருத்துப்பெட்டகம் என்றும் ஆரண்யகங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. வேதகாலப் பண்பாட்டின் உன்னத நிலையை இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

உபநிடதங்கள்

வேதங்களின் சாரமே 'உபநிடதம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. உபநிடதம் (உபநிஷத்) என்ற சொல்லிற்கு "அருகில் அமர்ந்து கேட்டல்" என்று பொருள். பிரம்மச்சாரியான மாணவன் தன் குருவின் அருகில் பயபக்தியுடன் அமர்ந்து அறிவைப் பெற வேண்டுமென்பதையே இது வலியுறுத்துகிறது. உபநிடதங்கள், கடவுள், ஆன்மா, உலகம், கர்மவினை, வீடுபேறு போன்ற கருத்துகளை ஆராய்ந்து தெளிவான விளக்கங்களை உலகிற்கு அளிக்கின்றது.

வேதத்தத்துவத்தின் விளக்கங்களைக் கூறும் உபநிடதங்கள், பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு ரிஷிகளால் (குரு) தொகுக்கப்பட்டவையாகும். இவை மொத்தம் 108 ஆகும். அவற்றில் பத்து உபநிடதங்கள் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை 1) ஈசோபநிடதம் 2) கீன உபநிடதம் 3) முண்டக உபநிடதம் 4) மாண்டூக்ய உபநிடதம் 5) ஐத்ரேய உபநிடதம் 6) தைத்திரிய உபநிடதம் 7) பிரசனோபநிடதம் 8) கதோபநிடதம் 9) சாந்தோக்கிய உபநிடதம் 10) பிருகதாரண்யக உபநிடதம் ஆகியனவாகும்.

பிரக தரண்ய உபநிடதம் கையெழுத்து பிரதி

மேற்கூறிய பத்து உபநிடதங்களுக்கு ஆதிசங்கரர், இராமானுஜர், வித்யாரண்யர், ஆனந்ததீர்த்தர் ஆகியோர் உரை எழுதியுள்ளனர். முகலாய இளவரசர் தாராஷுகோ என்பவர் உபநிடதங்கள்

இந்தியப்பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் உச்சமே உபநிடதங்கள் என்று அமர்-டி-ரின் கோர்ட் என்பவர் கூறுகிறார். ஜெர்மானியரான ஷோபன்ஹோவர், கஜினிமுகமதுவின் அவைப்புலவர் அல்பெருனி ஆகியோரும் உபநிடதங்களைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். பிற்கால இந்தியத்தத்துவங்கள் யாவும் உபநிடதங்களிலிருந்தே எழுந்தன. ஆதிசங்கரர், இராமானுஜர் ஆகியோரின் தத்துவங்களை இன்றளவும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் போற்றுவதற்கு அவை உபநிடதக் கருத்துகளைக் கொண்டிருப்பதே காரணம் என்று வின்டர்நீட்ச் புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

சிலவற்றைப் பாரசீக மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

முன்வேதகால அரசமைப்பு மற்றும் ஆட்சி முறை

முன்வேதகால அரசு, பல்வேறு இனக்குழுக்களின் அரசாகும். அவ்வினக்குழுக்களின் அரசு, குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியை ஆட்சி செய்தது. ஒவ்வோர் இனக்குழுவும், தத்தம் ஆட்சிப்பகுதிக்குத் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்தன. அவ்வினக்குழுக்களின் தலைவன், அரசன் ஆவான். அவன் இனக்குழுக்களால் 'இராஜன்' என்றழைக்கப்பட்டான். கிராமங்களில் வாழ்ந்த குடும்பங்கள், குலங்கள் எனப்பட்டன. அதன் தலைவன் குலா, குலாபதி என்ற பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டான்.

தமது குடிமக்களைக் காப்பது மன்னரின் கடமையாகும். தமது கடமையிலிருந்து தவறிய மன்னனை பதவியிலிருந்து இனக்குழுவே திரும்ப அழைத்துக் கொள்ளும். அரசனின் அன்றாடப் பணிகளின் எல்லை வரையறுக்கப்பட்டது. மன்னனின் அதிகாரம், அவரது கடமையின் எல்லை, விதிமுறைகள் ஆகியவை இராஜ்யதர்மம் எனப்பட்டது. அரசன்

தன்னிச்சையாகச் செயல்படமுடியாமல் செய்ய, ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. நிலங்கள் மன்னனுக்கு மட்டுமே சொந்தமானதல்ல, அவரது இனக்குழுவிற்குச் சொந்தமானது. ஆனால், பிற்காலத்தில் இனக்குழு மன்னனை தேர்ந்தெடுக்கும் நிலைமாறி அரசுப்பதவிபரம்பரைப்பதவியானது. மன்னனின் முடிசூட்டுவிழா மக்களால் முக்கிய விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

முன்வேதகால அரசனின் ஆலோசகர்கள்

முன்வேதகாலத்தில் அரசனுக்கு நிருவாகத்தில் உதவ புரோகிதர் என்ற அரசகுரு, சேனானி என்ற படைத்தலைவர், கிராமணி என்ற கிராமநிர்வாக அதிகாரி ஆகியோர் கொண்ட ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. முன் வேதகாலத்தில் வசிஷ்டர், விஸ்வாமித்திரர், போன்றோர் தலைசிறந்த அரசகுருவாகத் திகழ்ந்தனர். அரசவையின் விழாக்களைக் கொண்டாடுவது முதல், அரசன் போருக்கு செல்லும் நாள் எது என்பதைக் கணித்து சொல்லுதல் வரையிலான திட்டத்தை இவர்கள் வகுத்தனர்.

படைகளின் அமைப்பு

முன் வேதகாலத்தில் அரசரின் படைகள் சிறப்பாக நிருவகிக்கப்பட்டன. தனது இராணுவத்தின் மேலாண்மைப் பணியில் மன்னர் தாமே முழு கவனத்தையும் செலுத்தினார். காலாட்படையும், தேர்ப்படையும் அரசரின் படைகளில் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றன. போர்க்காலங்களில் இரண்டு, மூன்று, நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய தேர்களை மன்னர்கள் பயன்படுத்தினர். மன்னரும் அவரது படைவீரர்களும் போர்க்களத்தில் வில், அம்பு, ஈட்டி, வேல் போன்ற ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தினர்.

முன் வேத கால நீதிமுறை

மன்னனே நீதி வழங்கும் முறைக்குத் தலைவன். நிருவாகத்தில் மன்னன் நீதி வழங்க புரோகிதர்கள் அவருக்கு உதவினர். திருடுதல், கொள்ளையடித்தல், வழிப்பறி

செய்தல், பசுவைக் கடத்துதல் போன்றவை பெருங்குற்றங்களாகக் கருதப்பட்டு, அத்தகைய குற்றங்களைச் செய்தோர் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

சபைகள்

முன் வேதகாலத்தில் அரசனுக்கு, நிருவாகத்தில் உதவ, விதாதா, சபா, சமிதி போன்ற சபைகள் இருந்தன. விதாதாவில் ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலரும் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். இச்சபையில் கலை நிகழ்ச்சிகளும் சமயவிவாதங்களும் நடைபெற்றன. சபா என்பது, மூத்தோர் சபையாகும். பலதுறைகளிலும் சிறந்து விளங்கிய அனுபவமிக்க அறிஞர்கள், இச்சபையில் இடம் பெற்றிருந்தனர். அரசனுக்கு இவர்கள் ஆலோசனைகளையும் கூறினர். சமிதி என்பது பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகள் கொண்ட சபையாகும். இம்மூன்று சபைகளில் சமிதியே அதிகாரமிக்கதாகும். இது ஆட்சி நிருவாகத்தின் அதிகார மையமாகத் திகழ்ந்தது. இம்மூன்று சபைகளும் அரசனுக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கியதன் மூலம், சிறப்பான நிருவாகத்திற்கு வழி வகுத்தன எனலாம்.

முன் வேதகாலச் சமூக நிலை

முன் வேதகாலத்தில் குடும்பமே சமூகத்தின் அடிப்படையாக இருந்தது. குடும்பத்தின் தலைவனான தந்தை கிருகபதி எனப்பட்டார். கிராம நாகரிக அடிப்படையிலான ஆரிய சமூகத்தில் ஆண்வழி மரபிற்கு, அதிக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. குடும்பத் தலைவர் இறந்தாலோ, நோய்வாய்ப்பட்டாலோ, குடும்பத்தின் மூத்த ஆண் வாரிசு, குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தவேண்டும். பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த பகுதி, கிராமம் எனப்பட்டது. கிராமத்தின் தலைவர் 'கிராமணி' எனப்பட்டார். ஆரிய மக்கள் சமூகம், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றியது. அரசுக்குடும்பங்களைத் தவிர, பெரும்பாலும் ஒருதார மணமுறையே வழக்கத்திலிருந்தது. முன் வேதகாலச் சமூகத்தில் பெண்ணடிமை முறையோ, 'சதி' என்ற உடன்கட்டையேறுதல்

செயலோ, குழந்தைத் திருமணமோ வழக்கில் இல்லை.

முன் வேதகாலத்தில் சமூக நிலையைப் பொருத்தவரை, தொழிலின் அடிப்படையில் சமுதாய பிரிவுகள் இருந்தன என ரிக் வேதத்தின் பத்தாவது மண்டலத்திலுள்ள 'புருஷசூக்தம்' என்ற பாடல் கூறுகிறது. அவரவர் சமூகம் செய்த தொழில்களின் அடிப்படையில், நான்கு பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

முன் வேதகால பெண்களின் நிலை

வேதகாலச் சமூகத்தில் ஆண்களுக்கு நிகராக பெண்கள் மதிக்கப்பட்டனர். ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்கள் பொதுநிகழ்ச்சிகளிலும், அரச சபை விவாதங்களிலும், கலந்து கொண்டனர். அபலா, கோசா, விஸ்வவாரா, லோபமுத்ரா போன்ற பெண்கள் கல்வி, கேள்விகளில் சிறப்பான நிலையில் இருந்தனர். திருமணம், தூய்மையான சமயச் சடங்காகவும், புனிதமாகவும், பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகவும் மதித்துப் போற்றப்பட்டது. பெற்றோரின் இசைவு மற்றும் மணப்பெண்ணின் இசைவு பெற்றே திருமணம் நடைபெற்றது. அரச குடும்பத்தில் சுயம்வரத் திருமணமுறை வழக்கத்திலிருந்தது. இக்கால மகளிர், அறிவும், பண்பாடும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவராக விளங்கினர். மணமக்கள் அக்னியை சாட்சியாகக் கொண்டு வலம் வருதல், திருமணத்தில் முக்கிய நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டது.

முன் வேதகாலக் கல்வி நிலை

முன் வேதகாலக் கல்விமுறை, மனப்பாட முறையிலான கல்வி முறையாகும். அதாவது, துதிப்பாடல்களை வாய்வழியே ஒப்புவிப்பதாகும். எழுத்தைவிட ஒலி முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது. இக்காலக் கல்வியானது, இருவிதமான குறிக்கோள்களை மையமாகக் கொண்டு செயல்பட்டது. அதன்படி,

தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ளுதல். மனக்கட்டுப்பாட்டின் மூலம் அறியாமையிலிருந்து விடுபடுதல்; அவ்வாறு விடுபட ஆன்மிகத்தின் வழியை நாடுதல்.

ஆன்மிகக் கல்வியைப் போதிக்கும் குருமார்களுக்குப் பயிற்சியளித்தல்; அவ்வடிப்படையில் முன் வேதகாலக் கல்வியானது மாணவர்களின் உடல், உயிர், உள்ளம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகை செய்தது. இவ்வேதகாலக் கல்வியின் குறிக்கோள் 'பேரறிவு' மற்றும் 'ஆன்ம விடுதலை' போன்றவற்றை அடைவதாகும்.

முன் வேதகாலத்தின் பொழுது போக்குகள்

முன் வேதகாலத்தில் நடனமாடுதல், இசை, வேட்டையாடுதல், தேர்ப்பந்தயம் போன்றவை முக்கியமான பொழுதுபோக்குகளாகத் திகழ்ந்தன. முரசு, தாரை, மத்தளம், யாழ், புல்லாங்குழல் போன்றவை இசைக் கருவிகளாகத் திகழ்ந்தன.

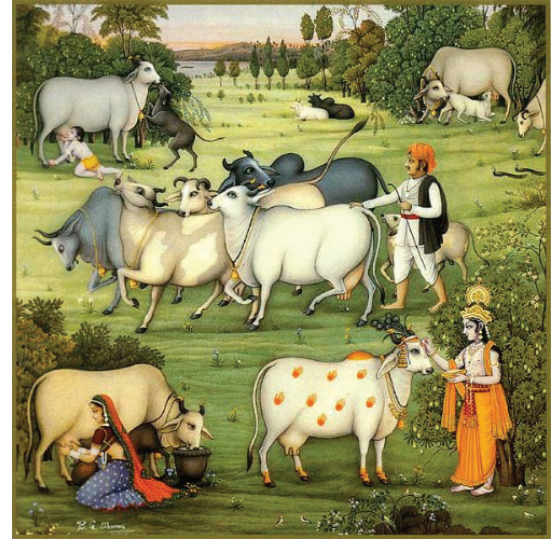
முன் வேதகால மக்களின் உணவு மற்றும் உடைகள்

முன்வேதகால மக்கள் எளிய வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டனர். கோதுமை, பார்லி முதலான தானியங்கள், பழவகைகள், பால் மற்றும் பால் பொருள்களான தயிர், நெய், வெண்ணெய் அவற்றுடன் இறைச்சி போன்றவற்றை உண்டனர். தேன் அவர்களின் உணவில் சேர்க்கப்பட்டது. இமயமலையில் இருந்த முஜாவத் என்ற பகுதியிலிருந்து வளரும் ஒருவிதச் செடியிலிருந்து சோம, சுரா ஆகிய பானங்களைத் தயாரித்து அருந்தினர். யாகங்களிலும் இத்தகைய பானங்கள் முக்கிய இடம்பெற்றன. முன் வேத கால மக்கள் பருத்தி, கம்பளி, விலங்குகளின்தோல் ஆகியவற்றாலான ஆடைகளை அணிந்தனர். ஆடைகளை வாசஸ், பரிதானா, வஸ்திரம் போன்ற பெயர்களில் அழைத்தனர். மேலாடை 'அதிவாசஸ்' எனவும், கீழாடை 'நிவி' எனவும் அழைக்கப்பட்டன. ஆடைகளில் தங்க வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அழகிய பூவேலைப்பாடுகள், வண்ணச்சாயங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

முன்வேதகாலத்தில் மக்கள் தங்கத்தாலான அட்டிகை, காப்பு, ஒட்டியாணம், காதணிகள், கழுத்தணிகள், போன்ற ஆபரணங்களை அணிந்தனர். வெள்ளி,

போன்ற உலோகங்களாலும் ஆபரணங்கள் செய்யப்பட்டன. முன் வேதகால மக்கள் அணிந்த காதணி கர்ணசோபனா எனப்பட்டது. ஆண்களைப் போல் பெண்களும் கை, கால்களில் அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். கை வளையல்கள், சிலம்பு போன்றவைகளும் முன் வேதகால ஆபரணங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. பெண்கள் கைப்பட்டைகள், கணுக்காலில் அணியும் அணிகலன்கள் போன்றவற்றை அணிந்திருந்தனர்.

முன் வேதகாலப் பொருளாதார நிலை

வேதகால கால்நடை மேய்த்தல்

முன்வேதகால மக்கள் கால்நடைகளுடன் ஒவ்வொரு பகுதியிலுள்ள மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி அலைந்தனர். கால்நடைகளின் எண்ணிக்கையை வைத்தே அவர்களின் பொருளாதார மதிப்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. முன் வேதகால மக்கள் வைத்திருந்த கால்நடைகள் பண்டமாற்றுமுறை அடிப்படையில் வியாபாரப் பொருளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. பசுக்கள், குதிரைகள், ஆடுகள் போன்றவை முன் வேதகால மக்களால் வளர்க்கப்பட்டன. கால்நடைகளைக் கவர்வதற்காகவே போர்கள் நடத்தப்பட்டதாக ரிக் வேதம் கூறுகிறது. காவிஸ்தி என்ற சொல் பசுக்களைத் தேடி அலைபவர்களைக் குறிக்கிறது. பசுக்களின் உரிமையாளர் கோமத்

எனப்பட்டார். (சமஸ்கிருதத்தில் கோ என்றால் பசு, மத் என்றால் வைத்திருப்பவர்) அடர்ந்த காடுகளைத் திருத்திய முன் வேதகால மக்கள், அவற்றை வேளாண்மை நிலங்களாக மாற்றினர். கால்நடைகளுக்குத் தேவையான தீவனங்களின் மூலப்பொருட்களையும், கோதுமை, பார்லி போன்ற தானியங்களையும், பருத்தி, எண்ணெய்வித்துக்கள் போன்றவற்றையும் அவர்கள் பயிரிட்டனர்.

வேளாண்மை செய்யக்கூடிய நிலம் ஷேத்ரா என்றழைக்கப்பட்டது. க்ருஷி (Krishi) என்ற சொல் உழவைக்குறிக்கிறது. விவசாயி சார்கனி எனப்பட்டார். விதைத்தல், அறுவடை செய்தல் பற்றியும் முன்வேதகால மக்கள் அறிந்திருந்தனர். எருதுகளை நுகத்தடியில் இணைத்து நிலத்தை நன்கு உழுது வேளாண்மை செய்தனர். நீர்ப்பாசனத்திற்குரிய நீர், கிணறுகள், கால்வாய்கள், ஏரிகள் மூலம் பெறப்பட்டது. மக்கள் பெரும்பாலும் மழையையே நம்பியிருந்தனர்.

ரிக் வேதத்தில் குறிப்பிடப்படும் அயஸ் என்ற சொல், செம்பு போன்ற உலோகங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. கர்மரா என்ற சொல் உலோக வேலைப்பாட்டுத் தொழில்களைச் செய்வோரைக் குறிப்பிடுகிறது. மாட்டுவண்டியில் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் சென்று வாணிகம் செய்யும் வணிகர்கள் பாணி எனப்பட்டனர். நெசவுத்தொழில், தச்சுத்தொழில், மட்பாண்ட உற்பத்தித் தொழில் போன்றவையும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. வணிகத்தின் பெரும்பகுதி நிலவழியாகவே நடைபெற்றது.

குஜராத் அருகில் பகவான்புரா என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியில் முன் வேத காலத்தைச் சேர்ந்த மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதன் மூலம் மட்பாண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதில் முன் வேதகால மக்கள் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தனர் என்று அறிய முடிகிறது.

முன் வேத காலச் சமயநிலை

முன் வேதகாலத்தில் மக்கள் இயற்கையை மையப்படுத்திச் சமய நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர். அதன்படி இக்காலத்தில் மூன்று வகையாகக் கடவுள்களை வகைப்படுத்தினர்.

1. விண்ணுலகத் தெய்வங்கள்
2. வாயுமண்டலத் தெய்வங்கள்
3. மண்ணுலகத் தெய்வங்கள்

இந்திரன், வாயு, மாருதி, பர்ஜனியன் ஆகியோரை அண்டவெளிக் கடவுளராகவும், வருணன், அஸ்வினி, சூரியன், சாவித்ரி, மித்ரன், பூஷன் ஆகியோரை வாயுவெளிக் கடவுளராகவும், பிருத்வி, சோமன், அக்னி ஆகியோரை மண்ணுலகக் கடவுளராகவும் முன்வேதகால மக்கள் வழிபட்டனர்.

இந்திரனைப் பற்றி ரிக் வேதத்தில் சுமார் 250 பாடல்கள் உள்ளன. இந்திரனுக்கு அடுத்த நிலையில் அக்னி முன்வேத கால மக்களால் வழிபடப்பட்டார். ரிக் வேதத்தில் அக்னி பற்றி 200 பாடல்கள் உள்ளன. தேவர்களையும் மக்களையும் இணைக்கும் இணைப்புப்பாலமாக அக்னியை வழிபட்டனர். இந்திரனுக்கும், அக்னிக்கும் அடுத்த நிலையில் வருணனை முன் வேதகால மக்கள் வழிபட்டனர்.

அதிதி, உஷஸ் (விடியலின் கடவுள்) போன்ற பெண் கடவுளர்களும் இவ்வேதகால மக்கள் வழிபட்டனர் என்று ரிக்வேதம் கூறுகிறது. ருத்ரன் என்ற சிவன் பற்றியும், சில குறிப்புகள் வேத இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. மாருதி வலிமையின் கடவுளாக வழிபடப்பட்டார். முன் வேதகால மக்கள் நடத்தும் வேள்விகளில் இந்திரனுக்கும், அக்னிக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. பால், நெய், தானியங்கள், இறைச்சி, சோமபானம் போன்றவற்றை முன் வேதகால மக்கள் இறைவனுக்கு வைத்துப் வழிபாடு செய்தனர்.

கிராம தெய்வ வழிபாடும் முன் வேதகால மக்களால் பின்பற்றப்பட்டது. நம்பிக்கைப் பண்பிற்கு சாரதா, கோப்பண்பிற்கு மன்யூ ஆகியோர்

கடவுளராக வழிபடப்பட்டனர். இந்திரனைக் காளையாகவும், சூரியனைக் குதிரையாகவும் உருவகப்படுத்தும் வழிபாட்டு முறையும் முன்வேதகால மக்களால் பின்பற்றப்பட்டது. ரிக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட இரட்டையர் துதிப்பாடல்கள் தயா, பிருத்வி, வித்ரா, வருணன், அஸ்வினி, தேவதைகள் ஆகிய கடவுளர்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன. சூரியனை மனமுருகி வழிபடும் துதிப்பாடலான காயத்ரி மந்திரம் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

பின் வேதகாலப் பண்பாடு

இலக்கியங்கள்

ரிக்வேதத்தைத் தொடர்ந்து சாம, யஜுர், அதர்வண வேதங்களும் இலக்கியச் செறிவுமிக்க பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிடதங்கள் தோன்றிப் பண்பாட்டை உயர்வடையச் செய்தகாலமே பின் வேதகாலமாகும்.

வேத அங்கங்கள்

வேத அங்கங்களான இலக்கியங்கள் ஆறும் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தன.

1. சிட்சை - எனப்படும் ஒலியியல்
2. கல்பம்-எனப்படும் சடங்கியல், சமய ஒழுக்கம்
3. வி யாக ரணம் - எனப் படும் இலக்கணம்
4. நிருக்தம்-எனப்படும் சொல்லாக்க விளக்கம்
5. ஜோதிடம்-எனப்படும் வானநூல்
6. சந்தம்-எனப்படும் சீர் என்ற ஆறாகும்.

ஆரியர்கள் காலத்தில் எழுத்துமுறை இல்லாமையால் மனப்பாடமாகவே இலக்கியங்களைப் பயின்றனர். நனைவாற்றல் வழியாக வரும் அறிவுக் கருவுலமாக வந்தவை சூத்திரங்கள். இவை வேதங்களின் ஒரு பகுதி அல்ல. வேதங்களோடு நெருங்கிய உறவுடையவை. இவை மூன்று வகைப்படும். அவையாவன.

1. தரும சூத்திரம் - ஆரியர்களின் நம்பிக்கைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.
2. ரௌத்த சூத்திரம் - இது யாகங்கள் மற்றும் சடங்குகள் செய்யும் முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.
3. கிருஹ்ய சூத்திரம் - இது ஆரியர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஸ்மிருதிகள்

"இவை உயர்ந்த உள்ளங்களின் சிந்தனைத் தொகுப்புகள்" சூத்திரங்கள், தரும சாஸ்திரங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் என்பன ஸ்மிருதிகளாகும். இவை எழுதப் பெற்றவை. இதில்தருமசாஸ்திரம் என்பது சட்டம், சமுதாய நடைமுறைகளை விவரிக்கின்றன. பல்வேறு சாதிக் கடமைகளையும், பல்வேறு நிறுவனங்களையும் (அமைப்புகளை) விளக்குகின்றன. நடைமுறை வாழ்வில் குற்றம், குற்றங்களுக்குரிய தண்டனை முறை, குழந்தை தத்தெடுப்பு(adoption), மரபுரிமையாகச் சொத்தைப் பெறும் சட்ட உரிமைகள் போன்றவை இவற்றுள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்வேதகால ஆட்சிமுறை

இவ்வேதகாலத்தில் இந்திய நிலப்பரப்பு, மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவை

1. ஆரியவர்த்தம் (கங்கைச் சமவெளிப் பகுதி மற்றும் வட இந்தியா)
2. மத்ய தேசம் (மத்திய இந்தியா)
3. தட்சிணபதம் (தென்னிந்தியா)

இம்மூன்று பகுதிகளிலுள்ள அரசுகள் ஜனா, ஜனபதா போன்ற பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன. அரசர்கள் மிகுந்த அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். பின்னர் ஏற்பட்ட பரந்து விரிந்த அரசுகளின் உருவாக்கம், தலைவன் அல்லது அரசனின் பெருஞ்செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் அதிகப்படுத்தி அவனை வல்லாட்சியாளனாக வெளிப்படுத்தியது. அரசர்களும் இனக்குழுக்கள் மற்றும் சிற்றரசர்கள் மீது தங்களின் அதிகாரத்தைச் செலுத்தினர். அரசன்

ஆட்சி செய்த ஒவ்வொரு பகுதியின் பெயரும், இனக்குழுவின் பெயரும் நாளடைவில் அது அவர்கள் ஆட்சி செய்த பகுதியின் பெயராக மாற்றப்பட்டது. பிரதேசத்தைக் குறிக்கும் 'இராஷ்டிரம்' என்ற பகுதியைப் பின் வேத காலத்தில் மிகச் சிறந்த மன்னர்களான பரிஷத், ஜனமேஜயன் போன்றோர் ஆட்சிசெய்தனர். பாஞ்சாலப் பகுதியை ஆட்சி செய்த பிரவாஹன ஜெய்வலி, பின் வேதகாலத்தின் தலைசிறந்த மன்னராகத் திகழ்ந்தார்.

முன் வேதகாலத்தில் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த விதாதா, சபா, சமிதி ஆகிய சபைகள் பின் வேத காலத்தில் செல்வாக்கிழந்தன. அதே நேரத்தில் அமைச்சரவை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் புரோகிதர் (அரசகுரு), சம்ஹரஹத்ரி (கருவூல அதிகாரி), பகதூகன் (வரி வசூலிப்பவர்), சுதன் (தேரோட்டி), ஷக்த்ரி (அரண்மனைக் காவல் அதிகாரி), கிராமணி (கிராமத்தின் தலைவன்), சேனானி (படைத்தளபதி), சடபதி (நூறு கிராமங்களை ஆள்பவர்), சட்சிவன் (அமைச்சர்) போன்றோர் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தனர்.

மக்களின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு அரசுக்கு வரி செலுத்தப்பட்டதாக அதர்வண வேதம் கூறுகிறது.

அரசனுக்கு அமைச்சரவை மட்டுமின்றி அலுவலர்கள் நிருவாகத்தில் உதவி செய்தனர். அரசனின் கிராம நிருவாக முறைகளைக் கிராம சபைகளே மேற்கொண்டன. இச்சபைகள் உள்ளூர் வழக்குகளை விசாரணை செய்து தீர்ப்பு கூறின.

அரசர் தன் அதிகாரத்தையும், செல்வாக்கையும், நிலைநாட்ட யாகங்களை மேற்கொண்டார். அவற்றில் இராஜசூயயாகம், அசுவமேதயாகம், வாஜபேயயாகம் போன்றவை முக்கியமானவையாகும்.

இராஜசூயயாகம்

அரசன் தன் செல்வாக்கைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்ட ஆண்டின் முக்கிய நாட்களான அவரது பிறந்தநாள், திருமணநாள், போரில்

வெற்றிபெற்ற நாட்களில் செய்த யாகமே இராஜசூய யாகம் ஆகும்.

அசுவமேதயாகம்

'அசுவம்' என்ற வடமொழிச் சொல் குதிரையைக் குறிக்கும். அரசனின் பட்டத்துக் குதிரை எங்கெல்லாம் தங்கு தடையின்றி ஓடுகிறதோ அப்பகுதிகள் அனைத்தும் அரசனது ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியாக கருதப்பட்டது. இவ்வெற்றியை யாகம் வளர்த்துக் கொண்டாடுவது அசுவமேதயாகமாகும்.

வாஜபேயயாகம்

வாஜபேயம் என்பது, தேர்ப்பந்தயத்தைக் குறிக்கும். இத்தேர்ப்பந்தயத்தில் அரசன் செலுத்தும் தேரே வெற்றிபெறும். இந்த யாகங்களைப் பற்றி சதபத பிராமணம் என்ற நூல் விளக்குகிறது.

பின் வேதகாலச் சமூக நிலை

பின் வேதகாலச் சமூகம், வர்ணாசிரம முறைச் சமூகமாகக் காணப்பட்டது. அம்முறையின்படி மக்களிடையே

1. பிராமணர்
2. சத்திரியர்
3. வைசியர்
4. சூத்திரர் ஆகிய சமூகப் பிரிவினர் இருந்தனர்.

பிராமணர்கள்

கல்வி கற்பது, சமயச் சடங்குகள் செய்வது, வெகுமதிகளைப் பெறுவது, சமுதாயத்திற்கு நல்வழி, உலக நன்மைக்காக இறைவனை தியானிப்பது இவர்களது வாழ்வியல் ஒழுக்கமாகும்.

சத்திரியர்கள்

நாட்டை ஆள்வதும், நாட்டைக் காப்பதும் இவர்களுக்குரிய கடமைகளாகும். இவர்கள் வீரம் பொருந்தியவராகவும் ஆளுந்தன்மை உடையோராகவும் திகழ்ந்தனர். தன்னலம்

கருதாமல் பிறரைக் காக்கும் கடமை உணர்வு மிக்கவர்களாக திகழ்ந்தனர்.

வைசியர்கள்

வாணிகத்திலும், பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபாடு உடையவர்கள். நேர்மையாக வாணிகம்செய்து அறவழியில் பொருளீட்டுவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

சூத்திரர்கள்

முதல் மூன்று பிரிவினர்களுக்கும் வேண்டிய பணிகளைச் செய்வது இவர்களது பணிகளாகும். தமக்கு இடப்பட்ட பணியை நிறைவேற்றி முடித்தனர்.

ஆசிரம முறை

மனிதனின் நிறை வாழ்வு என்பது நூறு ஆண்டுகளாகக் கருதப்பட்டது. அதனாலேயே, பெரியோர்கள் ஆசீர்வதிக்கும்போது சமஸ்கிருதத்தில் "ஸதமானம் பவது" சதம் – என்றால் நூறு – நூறாண்டுகள் வாழ்வாயாக! என்று வாழ்த்துகின்றனர். இந்நூற்றாண்டுக்கால வாழ்வு நான்கு பகுதிகளாக அல்லது நிலைகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. இதனை ஆசிரமம் என்று குறிப்பிட்டனர். அவை முறையே

1. பிரம்மச்சரியம்
2. கிருகஸ்தம்
3. வனப்பிரஸ்தம்
4. சன்னியாசம்

பிரம்மச்சரியம்

தன்னடக்க நிலை அல்லது மாணவப் பருவம் என்பது ஆசிரியர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவர்களுக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்து, பயின்று, சமயச் சடங்குகளைச் செய்து, நன்னடத்தை உடையவராய் திகழும் மாணவப் பருவமே பிரம்மச்சரியமாகும்.

கிருகஸ்தம்

இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டு அறம் பிறழாமல் தான தர்மங்களைச் செய்து வாழ்தல்,

மக்களைப் பெற்றெடுத்துக் கல்வி புகட்டி நன்னிலை அடையச் செய்தல், அவர்களுக்கு மணம் செய்வித்து நல்வாழ்வு வாழச் செய்வதுமான காலம் இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்டு ஐம்பது வயதிற்கு உட்பட்ட காலமாகும்.

வனப்பிரஸ்தம்

இல்லற வாழ்வில் கடமைகளை முறையாகச் செய்து முடித்தபின் காட்டிற்குச் சென்று தவ வாழ்வினை மேற்கொள்ளுதல். பொருளாசையை முற்றும் துறத்தலும், பாசபந்தங்களிலிருந்து படிப்படியாக விடுபடுதலும் இக்காலத்தில் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளாகும். சுருங்கக் கூறின் இந்நிலை துறவற வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படுத்துதல் ஆகும். ஐம்பது வயதிற்குமேல் எழுபத்தைந்து வயதுக்கு உட்பட்ட காலமாகும்.

சந்நியாசம்

பந்த பாசங்களினின்று விடுபட்டுத் தன்னை வருத்தித் துறவு மேற்கொள்ளுதல் ஆகும். இக்காலத்தில் இடம்விட்டு இடம்சென்று, இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து, கடவுளைத் தியானிப்பதும், தான் அறிந்த உண்மைகளையும் நீதிகளையும் மக்களுக்கு உபதேசிப்பதும் ஆகும். சமய வாழ்வில் மக்களை ஈடுபடச் செய்தல் முற்றும் துறந்த நிலையே சந்நியாசமாகும். இது எழுபத்தைந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட காலமாகும்.

குடும்ப வாழ்வும் மண முறையும்

பின் வேதகாலத்தில் குடும்ப முறையில் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதன்படி பின் வேத காலத்தில் குழந்தைத் திருமணம் வழக்கிலிருந்தது. சாதியக் கட்டுப்பாடுகள் அதிகரித்தன. கலப்புத் திருமணங்களும் அதிகரித்தன. முன்வேதகாலத்தைவிட மிக அதிகமாகச் சமூகத்திலும், குடும்பத்திலும் ஆணாதிக்கம் அதிகரித்தது. பலதாரத் திருமணமுறை முன்பை விட அதிகரித்தது. எண்வகைத் திருமணமுறை வழக்கிலிருந்தாலும் பிரஜாபத்யம் என்ற

நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணமுறையே சமூகத்தால் மதிக்கப்பட்டது.

உங்களுக்குத் தெரியுமா? பின்வேதகாலத்தில் எண்வகை திருமண முறைகள் வழக்கிலிருந்தன. அவையாவன,

1. பிரம்மம், 2. பிரஜாபத்யம், 3. தெய்வம், 4. அர்ஷம், 5. காந்தர்வம், 6. அசரம், 7. பைசாசம், 8. இராட்சசம்.

பெண்கள் நிலை

பெண்கள்நிலை முன் வேதகாலத்தை ஒப்பிடும்போது, பின் வேதகாலத்தில் தாழ்ந்திருந்தது. பெண்களுக்குக் கல்வி கற்கும் உரிமை, சொத்துரிமை, வீட்டிற்கு வெளியே நடைபெறும் பொது விழாக்களில் பங்கேற்கும் உரிமை, கணவனைத் தானே தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை ஆகியவை மறுக்கப்பட்டன. பெண்களின் கற்புநெறி போற்றப்பட்டது. அரச குடும்பத்தினருக்கும், உயர்குடி பெண்களுக்கும், அனைத்து உரிமைகளும் கிடைத்தன. அக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்த கார்கி, மைத்ரேயி போன்ற பெண்கள் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினர்.

பின் வேதகாலப் பொருளாதார நிலை

பின் வேதகாலத்தில் வேளாண்மையே முக்கியத் தொழிலாக இருந்தது. அடர்ந்த காடுகள் அழிக்கப்பட்டு, அவை விளைநிலங்களாக மாற்றப்பட்டன. இவ்விளைநிலங்களில் நெல், கோதுமை, பார்லி போன்றவை பயிரிடப்பட்டன. நெல் விரிவான என்ற சொல்லாலும், பார்லி யவா என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டன. இயற்கை உரமிடும் முறை, பெருங்கலப்பையைக் கொண்டு உழவு செய்யும் முறை போன்றவை பின்வேதகாலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இப்பெருங்கலப்பைகளில் ஆறு, எட்டு, பன்னிரண்டு, இருபத்துநான்கு என்ற எண்ணிக்கையில் எருதுகளைப் பூட்டி உழவை மேற்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது. பின் வேதகால மக்கள் நிலத்தை உழவு செய்யும் முறையினைப் பற்றி 'சதபத பிராமணம்' என்ற

நூல் கூறுகிறது. ஆண்டுக்கு இரு போகச் சாகுபடி செய்யும் முறையை பின் வேதகால மக்கள் பின்பற்றினர். பின் வேதகால மக்கள் நெல் பயிரிட்டதற்கான ஆதாரங்கள் அஸ்தினாபுரத்தில் கிடைத்துள்ளன. பின் வேதகால மக்களின் சமயச்சடங்குகளில் அரிசி முக்கியத்துவம் பெற்றது.

வேளாண்மைக்கு அடுத்த நிலையில், நெசவுத்தொழில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. பருத்தி, கம்பளி ஆகியவற்றால் ஆடைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. கர்பசா என்ற சொல்லால் பருத்தி அழைக்கப்பட்டது. ஆடைகளை நெய்யும் நெசவாளர்கள் வர்னா என்றழைக்கப்பட்டனர். மட்பாண்டங்கள் உற்பத்தியும் பின் வேதகாலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

கால்நடைகளான ஆடுகள், செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், எருதுகள் போன்றவற்றை வளர்க்கும் தொழிலும் மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஒருவனிடம் இருக்கும் கால்நடைகளை வைத்தே அவனது செல்வம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. கால்நடை மேய்த்தல் வேளாண்மையின் துணைத் தொழிலாகக் கருதப்பட்டது. அஷ்டகர்ணி எனப்பட்ட காதோரம் துளையிடப்பட்ட பசுக்களுக்கு அதிக மதிப்பிருந்தது. யானைகள், அவற்றின் பயன்பாடுகள் பற்றி அதர்வண வேதம் குறிப்பிடுகிறது.

பின் வேதகாலத்தில் வில், அம்பு செய்வோர், கயிறு திரிப்போர், தோலாடை செய்வோர், கல்லுடைப்போர், உலோக வேலை செய்வோர், சலவை செய்வோர், முடித்திருத்துவோர், மருத்துவர் போன்ற பல பிரிவினர் வாழ்ந்தனர். பிஸ்காஜ் எனப்பட்ட மருத்துவர், வப்தா எனப்பட்ட முடித்திருத்துவோர் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். ராஜஸ்தானில் கேத்ரி என்ற இடத்திலிருந்த சுரங்கத்திலிருந்து பின் வேதகால மக்கள் தாமிரத்தைப் பெற்றனர். தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோகங்களின் பயனை அறிந்திருந்தனர்.

பின் வேதகாலத்தில் பண்டமாற்று முறையிலான வாணிபம் நடைபெற்றது. இம்முறை பிரபனா என்றும் அழைக்கப்பட்டது. ஸ்ரஸ்தின் என்றழைக்கப்பட்ட செல்வந்த

வணிகர்கள் வைசியராக இருந்தனர். அவர்கள் கணங்கள், சிரணிகள் போன்ற வாணிகச் சங்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். மக்களின் வரி மூலமே அரசு நடைபெற்றதாக **அதர்வண வேதம்** கூறுகிறது. வாசனை திரவியங்கள், சர்க்கரை, தந்தம், மெல்லியதுணிகள் போன்ற பொருள்களைப் பின் வேதகால மக்கள் அரேபியா, பார்சீ வளைகுடா, இந்தோனேஷியா போன்ற பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். அயல்நாட்டு வாணிகத்தில் **நிஷ்கா**, **சதமானா** போன்ற நாணயத்துண்டுகள் பின் வேத காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

பின் வேதகாலச் சமய நிலை

இக்காலத்தில் சடங்குகள், ஆன்ம தத்துவக் கோட்பாடுகள் துறவுநிலை போன்றவை சமய வாழ்க்கையில் மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்தன. பின் வேதகால மக்கள், "பிரம்மா" "விஷ்ணு" "சிவன்" மும்மூர்த்திகளை வணங்கினர்.

தவம்

இவ்வேதகால மக்கள் மனத்தையும், ஆன்மாவையும் தூய்மைப்படுத்த தவம் பெருந்துணை புரிவதாகக் கருதினர். பேரறிவையும், மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையையும் அடைய தவம் உதவுவதாகக் கருதினர். எனவே, தவம் செய்வது சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டது.

தத்துவம்

பின் வேதகால மக்களின் வழிபாட்டில் சடங்குகளுடன் தத்துவக் கருத்துகளும் பெருகின. ஆன்மா, இறைவன், நரகம், மறுபிறவி, கர்மவினை, சொர்க்கம், வீடுபேறு போன்றவை இவர்களின் தத்துவத்தில் இடம்பெற்றன. மக்கள் இத்தகைய தத்துவக் கருத்துகளை உணர்ந்து பின்பற்றி நற்கதியடைந்தனர். அரசர்களும், ஆட்சியாளர்களும் இதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். மேலும், இத்தத்துவக் கருத்துகள் வளர இவர்கள் துணை புரிந்தனர்.

ஆன்மாவும் பிரம்மமும்

ஆன்மா உயிரின் அழியாத அடிப்படைக்கூறு. இவ்வுண்மையை உபநிடதங்கள் எற்றுக்கொள்கின்றன. உபநிடதங்கள் சடங்குகளையும் வேள்விகளையும் ஏற்கவில்லை. 'ஆன்மாவின் முக்கிய குறிக்கோள் அழிவற்ற பரப்பிரம்மத்தை அடைவது'. இதை உபநிடத வாக்கியமான "தத்வமஸி" "நீ தான் அது" என்பதும் அகம் பிரம்மாஸ்மி "நான் பிரம்மம்" என்பதுமாகும். இவ்வேதகாலத்தில் இப்பேருண்மையை அடைய உலக ஆசைகளும் ஆணவமுமே தடைகளாக உள்ளன என்ற கருத்து நிலவியது.

வினை, வீடுபேறு, மறு பிறவி

இக்காலத்தில் அவரவர் செய்கின்ற வினைக்கேற்ப வாழ்வு அமையும் என்ற கருத்து நிலவியது. வினையாவது நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்பட்டது. இவ்விரு வினைகளில் இருந்து விடுபட்டு, வீடுபேற்றை அடைவதே இன்றியமையாதது எனக்கருதப்பட்டது. இந்நிலை அடையாதவருக்குச் செய்வினைக்கேற்ப மறுபிறவி உண்டு என்ற கோட்பாடு இருந்தது.

இவ்வாறு பின்வேத காலத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் சமய, தத்துவக் கோட்பாடுகள் அக்கால மக்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாக அமைந்திருந்தன.

இதிகாசக்காலப் பண்பாடு

பின் வேத காலத்திற்குப் பிறகு ஆரியர்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட இதிகாசங்களான இராமாயணமும், மகாபாரதமும் ஆகும். இராமாயணம் வால்மீகி என்பவராலும், மகாபாரதம் வேதவியாசர் என்பவராலும் இயற்றப்பட்டன. இவை கி.மு.500 -க்கும் கி.மு.200-க்கும் இடையில் தோன்றியிருக்கக்கூடும் என மெக்டொனால்டு என்ற ஐரோப்பிய அறிஞர் கூறுகிறார். மகாபாரதம் ஆரியர்களுக்கிடையேயான பூசல்களை விவரிக்கின்றது. இவ்விரு இதிகாசங்களும் அக்காலத்தில் இந்தியாவில்

நிலவிய அரசியல், சமூக, பொருளாதார, சமய நிலைகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொடுக்கின்றன.

இராமாயணம்

இ வ் வு ல கி ல்
ப ண் ப ா ட் ட ஐ
வெளிப்படுத்தியுள்ள
இலக்கியங்களால்
இராமாயணம்
தலைசிறந்ததாகக்
கருதப்படுகிறது.

வால்மீகி

மகாவிஷ்ணுவின்
அவதாரமான இராமனுக்கும் மிகச்சிறந்த
சிவபக்தனான இராவணனுக்கும் இடையே
நிலவிய போராட்டங்களும், இவ்விருவருக்கும்
இடையேயான போர்களும் இராமாயணத்தில்
முக்கியத்துவம்பெறுகின்றன. சரயு நதிக்கரையில்
கோசல நாட்டின் தலைநகரான அயோத்தியை
ஆட்சி செய்த தசரதனுக்குக் கோசலை,
சுபத்திரை, கைகேயி ஆகிய மனைவியர்
இருந்தனர். தன் மகன் பரதன், நாட்டை ஆட்சி
செய்ய வேண்டுமென கைகேயி விரும்பினாள்.
ஏற்கெனவே தசரதன் தனக்குக் கொடுத்த
வாக்குறுதியைத் தக்க நேரத்தில் பயன்படுத்திய
கைகேயி, அயோத்தியின் மன்னனாகப் பரதன்
முடி சூட்டப்படக் காரணமானாள்.

இராமன் மிதிலையின் மன்னன்
ஜனகரின் மகளான சீதையைச் சிவதனுசு
என்ற வில்லுடைக்கும் போட்டியில் பங்கேற்று
வெற்றிபெற்றுத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.
வால்மீகி இராமாயணத்தில் சீதை மகாவிஷ்ணுவின்
மனைவி மகாலட்சுமியின் அவதாரமாகப்
போற்றப்படுகிறார். இராமன் மற்றும் அவரது
மனைவி சீதை, இராமனின் தம்பி லட்சுமணன்

வால்மீகி எழுதிய இந்நூலை கவிச்சக்கரவர்த்தி
கம்பர் தமிழில் கி.பி. (பொ.ஆ.) 12ஆம்
நூற்றாண்டில் கம்பராமாயணம் என்ற நூலாக
மொழி பெயர்த்தார். கம்பர் தொடக்கத்தில்
இந்நூலிற்கு இட்டபெயர் இராமாவதாரம்
என்பதாகும். இதே நூலை துளசிதாசர்
என்பவர் இராமசரிதமானஸ் என்ற பெயரில்
ஹிந்தியில் மொழி பெயர்த்தார்.

ஆகியோர் பதினான்காண்டுகள் வனவாசம்
மேற்கொள்கின்றனர். இராவணனின் தங்கை
சூர்ப்பனகை இராமன்மீது கொண்ட காதலால்
சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றான்.
இதற்கிடையில் சூர்ப்பனகையின் மூக்கினை
இராமனின் தம்பி லட்சுமணன் அறுத்தாகவும்
கூறப்படுகிறது. இராவணனால் கடத்தப்பட்டத்
தன் மனைவி சீதையைப் பல்வேறு இடங்களில்
இராமனும், அவர் தம்பி லட்சுமணனும் தேடினர்.
கிட்கிந்தைப் பகுதியின் அரசனாகிய வாலியின்
சகோதரன் சுக்ரீவன், வாயு-அஞ்சனைதம்பதிகளின்
வானர புத்திரன் அனுமன் ஆகியோர் உதவியாக
இருந்தனர். சீதை இலங்கையில் இராவணனின்
காவலில் அசோகவனத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டதை
அனுமன் கண்டறிந்ததுடன் இராவணனின்
அவைக்கே சென்று அவனை எச்சரித்துவிட்டு
சீதை இருக்குமிடத்தை இராமனிடம் கூறினார்.
இராவணனின் தகாத செயலை வெறுத்த அவன்
சகோதரன் வீடணன் அவனை விட்டுப் பிரிந்து
இராமனிடம் தஞ்சமடைந்தான். அதன்பின்
இராமனின் படை இலங்கைக்குச் சென்று
இராவணனை போரில் வென்று தன் மனைவி
சீதையை மீட்டதாக இராமாயணம் கூறுகிறது.

இராமாயணம் கூறும் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டு நெறிகள்

■ இராமன், தசரதன் என்ற அயோத்திய
மன்னனுக்கு மகனாகப் பிறந்தாலும்
ஆடம்பர வாழ்க்கை, இளவரசனுக்குரிய
அதிகாரப் போக்கு இவற்றை விரும்பாமல்
எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். சாதாரண
மக்களுக்குரிய அனைத்து துன்பங்களையும்
அனுபவித்தார். தமது நாட்டின் குடிமக்களை
மிகவும் நேசித்தார். எவ்வளவு உயர்ந்த
நிலையில் இருந்தாலும் பணிவுகொள்ளுதல்
அவசியம். அதுவே, மேன்மையைத் தரும்
என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியை
இராமாயணம் உணர்த்துகிறது.

■ தன் குலகுருவான வசிஷ்டர், தன் வாழ்வின்
குரு (குருகுல வாழ்வு) விசுவாமித்திரர்
ஆகியோரிடம் இராமன் கற்றுக் கொண்ட
விதம் ஆசிரியர் - மாணவர் உறவுமுறை
எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்பதற்கான
முன்னுதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

- தசரதன் தன் மகன் இராமனை வனவாசம் செய் என உத்தரவிட்டதும் மறுப்பேதுமின்றி இராமன் காட்டுக்குச் சென்ற நிகழ்வு, தந்தையின் வாக்கிற்கு ஒரு மகன் எவ்வாறு மதிப்பளிக்க வேண்டும்? எவ்வாறு மகன் தந்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும்? என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியைப் போதிக்கிறது.
- இராமனுக்கு முறைப்படி கிடைக்கவேண்டிய அயோத்தியின் அரசப் பதவியைத் தன் தம்பி பரதனுக்கு விட்டுக்கொடுத்த செயல், பரதன் மீது இராமன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் சகோதரப்பாசத்தையும் வெளிக்காட்டுகிறது. சகோதரர்களுக்குள் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும். பதவிக்காகாகச் சண்டையிட்டு நாட்டில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்ற உயர்ந்த வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியைக் கூறுகிறது.
- தனக்குக் கிடைத்த அரசப் பதவிக்குரிய அரியணையில் தான் அமராமல் இராமனின் பாதுகையை (காலணி) அதன் மேல் வைத்து அரசாட்சி செய்த பரதனின் செயல், அவன் இராமனின் மீது கொண்டிருந்த பணியையும், அரச நெறிமுறைகளின்படி தான் நாட்டை ஆளத்தகுதியற்றவன் என்ற உண்மை நிலையை அவன் உணர்ந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது. பதவி ஒருவருக்குத் தகுதியின் அடிப்படையில் மட்டுமே வரவேண்டும் என்ற வாழ்வியல் நெறியை இராமாயணம் உணர்த்துகிறது.
- அண்ணனின் மனைவியைத் தாய்க்கு நிகராக பாவிப்பது இந்தியப்பண்பாடு ஆகும். தன் அண்ணன் இராமனின் மனைவியான சீதையை, இராமனின் தம்பி லட்சுமணன் தாயாகவே பாவித்தான். பெண்களைத் தாயாக மதித்துப் போற்றவேண்டும் என்ற வாழ்வியல் நெறியை இராமாயணம் உணர்த்துகிறது.
- வாயு-அஞ்சனை தம்பதிகளின் மகனான அனுமன், இராமன் மீது அளவற்ற

பக்தியும் அன்பும் கொண்ட நிகழ்வு நெகிழ்ச்சியானது. அசோகவனத்தில் சீதையிடம், தான் இராமனின் தூதன் என்பதை நிரூபிக்க தன் மார்க்பைப் பிளந்து மனத்தில்(இதயத்தில்) இராமனை பூஜித்த நிகழ்வினைக் காட்டிய அனுமனின் செயல் கடவுள் மீது பக்தன் கொண்டிருக்கும் உண்மையான அன்பும் பக்தியும் வீடுபேற்றிற்கு வழி என்னும் வாழ்வியல் நெறியை உணர்த்துகின்றது.

- பிறர் மனைவியை நேசிப்பவன் யாராக இருந்தாலும் அவனுக்கும் அவன் வம்சத்தின் அழிவிற்கும் அதுவே காரணமாகிவிடும் என்பதற்கு இராவணனின் செயலே உதாரணம். இராவணன் சீதை மீதான மோகத்தால் அழிந்தான் என்ற உண்மை இராமாயணம் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.
- பதினான்காண்டுகள் வனவாசம் முடிந்து அயோத்திக்குத் திரும்பிய இராமனை அவரது தம்பி பரதன் வரவேற்ற நிகழ்வு, பதவி ஆசை தனக்கில்லை என்ற பரதனின் பெருந்தன்மையையும் எந்தப் பதவியும் யாருக்கும் நிலையானதல்ல என்ற வாழ்வியல் நெறியையும் இராமாயணம் நமக்குக் குறிப்பிடுகிறது.
- சீதையை இராவணன் கடத்தித் தன் அரண்மனையின் அருகில் உள்ள அசோக வனத்தில் சிறை வைத்துவுடன் தாங்கள் செய்வது தவறு என அவனுக்கு அவன் மனைவி மண்டோதரி அறிவுரை கூறித் திருத்த முயன்றாள். இந்த நிகழ்வு தவறு செய்யும் கணவனைத் திருத்த வேண்டியது மனைவியின் கடமை என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியை நமக்குப் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு இராமாயணம் பல வாழ்வியல் நெறிகளை மக்களுக்குப் போதிக்கிறது.

மகாபாரதம்

வேதங்களில் காணப்படும் கருத்துகள் யாவும் மகாபாரதத்தில் இடம்பெற்றிருப்பது இதன் சிறப்பிற்குச் சான்றாகும். வேதவியாசர்

என்பவரால் எழுதப்பட்ட
நூல் மகாபாரதம் ஆகும்.
பாண்டவர்கள் ஐந்து
பேருக்கும் கௌரவர்கள்
நூறு பேருக்குமிடையேயான
போராட்டத்தை இந்நூல்
விளக்குகிறது. தருமன்,
வீமன், அர்ஜுனன்,

வேதவியாசர்

நகுலன், சகாதேவன் ஆகிய ஐவரும் பஞ்ச
பாண்டவர்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.
துரியோதனன், துச்சாதனன் உள்ளிட்ட நூறு
பேரும் கௌரவர்கள் எனப்படுகின்றனர்.
பஞ்ச பாண்டவர்களில் மூத்தவனான
தருமன் சகுனியுடன் சூதாடித் தோற்று,
தான் சேர்த்த செல்வங்களைச் சகுனியிடம்
இழந்தான். தன் மனைவி பாஞ்சாலியையும்
பந்தயமாக வைத்துத் தருமன் சூதாட்டத்தில்
இழந்தான். துரியோதனனின் சொல் கேட்டுப்
பாஞ்சாலியைத் துச்சாதனன் சபையிலேயே
துகிலுரிந்தான். பாஞ்சாலி, தன் மானம் காக்க,
கடவுளான கண்ணனைப் பிரார்த்திக்கிறாள்.
கண்ணனும் அவளுக்கு அருள்பாலித்து
துச்சாதனன் அவளது ஆடைகளைக்
களையக்களைய தொடர்ந்து கண்ணன்
அருளால் அவ்வாடை நீளமாகிக்கொண்டே
போனதால் துச்சாதனன் சோர்வடைகிறான்.
பாஞ்சாலியை அவமானப்படுத்திய
கௌரவர்களைப் பாண்டவர்கள் ஐவரும்
கண்ணன் அருளோடும், உதவியோடும்
குருஷேத்திர போரில் பழிவாங்கிய நிகழ்வை
மகாபாரதம் கூறுகிறது.

மகாபாரதம் இந்தியாவின் ஈடு
இணையற்ற இருபெரும் இதிகாசங்களில்
ஒன்று, 18 பருவங்கள் ஒரு லட்சம் செய்யுள்கள்
கொண்ட மிகப்பெரிய நூலாகும். சமஸ்கிருத
மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நூலைத் தழுவி
வில்லிபுத்தூரார் வில்லிபாரதம் என்ற பெயரில்
தமிழில் எழுதினார். மகாபாரதத்தில் பஞ்ச
பாண்டவர்களின் மனைவியான பாஞ்சாலியின்
கதாப்பாத்திரத்தை மையமாக வைத்து மகாகவி
சுப்பிரமணிய பாரதியார் 'பாஞ்சாலி சபதம்'
என்ற நூலை எழுதினார். மூதறிஞர் ராஜாஜி
'வியாசர் விருந்து' என்ற நூலை மகாபாரதத்தை
மையமாகக் கொண்டு எழுதினார்.

இறைத்தத்துவங்களையும், ஒழுக்கங்களையும்
கிளைக்கதைகள் மூலம் உணர்த்தும் இந்நூல்
நமது பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

மகாபாரதம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறிகள்

- அரசனிடம் நற்பண்பு இல்லையென்றால்
அவனும் கெட்டு, அவனது நாடும்
கெட்டழியும் என்பதற்குத் தருமனின்
வாழ்வே உதாரணம் ஆகும். சகுனியுடன்
சூதாடி செல்வங்களையெல்லாம் இழந்த
அவன் தன் நாட்டையும் இழந்தான்.
- உடல் வலிமை கொண்ட ஒருவன்
அவ்வலிமையை மட்டும்
வைத்துக்கொண்டு எதுவும்
செய்யமுடியாது. சிறந்த சிந்தனையுடன்
கூடிய மனவலிமை அவசியம் என்று
பீமனின் வாழ்க்கையை மற்றவர்க்கு
ஒரு வாழ்க்கை நெறியாக மகாபாரதம்
கூறுகிறது.
- துரோணரின் தலைசிறந்த மாணவர்களில்
அர்ஜுனன் வில்வித்தையில் சிறந்த வீரன்
மட்டுமின்றி மிகச்சிறந்த விவேகியாகவும்
இருந்தார். வீரம், விவேகம், குரு பக்தி,
இறை பக்தியுடையோருக்கு வெற்றிமேல்
வெற்றி கிடைக்கும் என்ற வாழ்வியல்
நெறியை அர்ஜுனன் வாழ்க்கை மூலமாக
மகாபாரதம் உணர்த்துகிறது.
- சூரியன் - குந்திதேவி தம்பதியின்
மகனாகப்பிறந்து, அவர்களாலேயே
புறக்கணிக்கப்பட்டு, தேரோட்டி ஒருவரால்
வளர்க்கப்பட்ட கர்ணன் மிகச்சிறந்த
வீரரும், கொடைவள்ளலுமாவார். தன்
திறமையால் துரியோதனின் ஆதரவைப்
பெற்று அங்கநாட்டு மன்னனாக்கப்பட்டார்.
துரியோதனன் தீய குணமுடையவனாக
இருந்தாலும், செஞ்சோற்றுக்கடனைத்
தீர்க்க குருஷேத்திரப் போரில்
(அர்ஜுனனை எதிர்த்து நடைபெற்ற
போரில்) கர்ணன் வீரமரணமடைந்தார்.
தன் நற்குணம், கொடைத்திறனை
நல்லவர் முன்னேற்றத்திற்குப்
பயன்படுத்தலாம் தீயோர்களிடத்தில்

நற்பண்புடையவர்களின் செயலானது விழுவாக்கிறதை நீர்போலாகும் என்ற கருத்து கர்ணனின் வாழ்க்கை மூலம் மகாபாரதத்தில் உணர்த்தப்படுகிறது.

- பீஷ்மர், துரோணர் ஆகிய இருவருமே சிறந்த ஆசிரியர்கள். ஆனால், துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் துகிலுரித்தபோது அவனைத் தடுக்காமல் வேடிக்கை பார்த்ததாலும், துரியோதனனுக்கு உதவியதாலும், குருஷேத்திரப் போரில் அர்ஜுனனால் பீஷ்மர் தோற்கடிக்கப்பட்டார். ஓர் ஆசான் தனக்குத் தெரிந்த கலையைத் தீயவர்க்குப் பயன்படுத்தியதன் வினையை பீஷ்மர் அனுபவித்தார் என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியை மகாபாரதம் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

- தலைசிறந்த குருவால் எத்தனை மாணவர்களையும் நற்பண்புடையவர்களாக மாற்றமுடியும் என்ற உயரிய தத்துவத்தைத் துரோணாச்சாரியர் வழி நின்று மகாபாரதம் வாழ்வியல் பண்பாட்டு

நெறியாக விளக்குகிறது. அர்ஜுனனின் ஆசிரியராக இருந்த துரோணாச்சாரியார் குருஷேத்திரப்போரில் அவனது வெற்றிக்கு உதவினார்.

- தன் சகோதரன் திருதராஷ்டிரனுக்கு விதுரன் கூறிய அறிவுரைகளின் தொகுப்பே விதுரநீதி எனப்படுகிறது.
- சகுனி தன்னுடைய சூழ்ச்சியால் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையே போர் ஏற்படுத்திய செயலால் தானே அழிந்தான். இதன் மூலம் தருமத்தின் வாழ்வுதனை சூது கவ்வும் இறுதியில் தருமம் வெல்லும் என்பது புலனாகிறது.
- அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் கூறிய அறிவுரைகளின் தொகுப்பு பகவத்கீதையாகும். இந்நூல் இந்துக்களின் ஒப்பற்ற புனித நூலாகப் போற்றப்படுகிறது. மனித வாழ்விற்குத் தேவையான ஒப்பற்ற வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டு நெறிகளைப் பகவத்கீதை கூறுகிறது.

மனித வாழ்வை நெறிபடுத்தவே மகாபாரதம் எழுந்தது எனலாம். அறவழியில் நடக்கவும், மனிதனைச் சிந்திக்கவைக்கவும் செய்கிறது. சான்றோர்கள் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் ஒன்றாக எண்ணுவர். எப்போதும் அறவழியைக் கைவிடக்கூடாது என்றும் 'கடமையைச் செய்; பலனை எதிர் பாராதே' என்ற வாழ்வியல் தத்துவ நெறியை மகாபாரதம் வெளிப்படுத்துகிறது.

புராண காலப்பண்பாடு

காப்பியங்களுக்குப் பின் இந்தியாவின் பண்பாட்டைச் சிறப்படையச் செய்தவை புராணங்கள் ஆகும். புராணங்கள் உபநிடதங்களைப் போல பழைமையானவை என்று கூறப்படுகிறது. புராணங்களின் தோற்றமும், அவற்றின் காலமும் பலவாறாகக் கூறப்படுகின்றன.

புராணம் சொல் விளக்கம்

புராணம் என்ற சொல் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். இதற்குப்

அ) பிறர் போற்றும்போது மகிழ்ச்சியும், தூற்றும்போது வருத்தமும் அடையாமல் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்களே பண்டிதர்கள் ஆவர்.

ஆ) அடங்கிப்போன பகையைத் தூண்டி வளர்க்கக்கூடாது.

இ) அதிகம் பேசுபவரால் பொருட்செறிவுடனும் புதுமையுடனும் பேச முடியாது.

ஈ) பாணங்களால் பட்ட புண் ஆறிவிடும்; ஆனால், கொடிய வார்த்தைகளால் சொல்லப்பட்ட சிந்தனையாகிய புண் எப்போதும் ஆறாது.

உ) அதிக அகந்தை, அதிக கோபம் ஆகியவை பெருங்குற்றம் ஆகும். இதுபோன்ற அறிவுரைகள் மகாபாரதத்தில் விதுரநீதியாக இடம்பெற்று வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியாக அமைந்துள்ளன.

பழைமை எனப்பொருள். புராணத்தில் பழைய தெய்வக்கதைகள், வரலாற்றுச் செய்திப் பட்டியல்கள், மரபுரைக் கோவைகள் ஆகியவை அடங்கியுள்ளன. மேலும், ஆன்மிக உணர்வைப் பெறுவதற்கான சமயம், தத்துவம், யோகம், அநுபூதி நெறிகள் போன்றவற்றைப் பற்றிய உரையாடல்கள் நிரம்பிய அறிவுக் கருவூலமாகவும் புராணங்கள் திகழ்கின்றன.

புராணங்கள் எழுதப்பட்ட காலம்

புராணங்கள் எப்போதுதோன்றின என்று அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. புராணக் காலம் கி.பி.300லிருந்து கி.பி.1000த்திற்கு உட்பட்டது என்று ஆர்.எஸ். சர்மா குறிப்பிடுகிறார். கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கும், கி.பி. (பொ.ஆ.) ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலம் புராணங்களின் காலம் என்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர். இப்புராணங்களில் மிகவும் பழைமையானதாகக் கருதப்படும் வாயு புராணம் கி.பி.நான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

புராணங்கள் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம்

மனித வாழ்வியலில் தத்துவ உண்மைகள் பாமரர்கள் புரிந்துகொள்ள கடினமானவையாக இருந்தன. எனவே, அவை பாமரர்களையும் எளிமையாகச் சென்றடையும் வகையில் நீதிக் கதைகள் வடிவில் தொகுக்கப்பட்டன. அவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட கதைகள் வாழ்வில் பேருண்மைகளை அனைவருக்கும் உணர்த்தின. இக்கருத்துகளே உண்மையை வெளிக்கொணர்தல் என்ற அடிப்படையில் புராணங்களாகத் தொகுக்கப்பட்டன.

புராணத்திற்குரிய பண்புகள்

புராணம் ஐந்து வகைப் பண்புகளைக் (பஞ்ச லட்சணங்களை) கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அவை

- அக்காலச் சம்பவங்கள் (வரலாறு)
- படைப்பு (அண்டப்படைப்பியல்)

- உலகப்படைப்பின் விரிவும், ஒடுக்கமும் (அண்டப்படைப்பிற்குக் கீழுள்ள படைப்பு)
- சூரியகுல, சந்திரகுல அரசர்களின் வம்ச விளக்கம் (அரசப் பரம்பரைகளின் பட்டியல்)
- ஆதி வம்சாவழி (பரம்பரை வம்சாவழி)

புராணங்களின் எண்ணிக்கையும் எழுதியவரும்

வேதவியாசர் என்ற முனிவர் புராணக் கதைகளைத் தொகுத்தார் என்றும், புராணங்களை எழுதியவரும் இவரே என்ற மற்றொரு கருத்தும் நிலவுகிறது. புராணங்களின் தொகுப்பை உலகிற்குத் தெளிவுபடுத்தியவர். சுதபுராணிகர் எனக் கூறுகின்றனர்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூன்று கடவுள்களும் மற்றும் அக்னி, சூரியன் போன்ற கடவுள்களும் வேதங்களிலும், காப்பியங்களிலும் பேசப்பட்டனர். எனவே, புராணங்கள் மும்மூர்த்திகளின் அடிப்படையில் சிவபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், பிரம்மபுராணம் எனப் பிரிக்கப்பட்டன.

புராணங்கள் மொத்தம் பதினெட்டு ஆகும். அவற்றில் சிவபுராணம் பத்து, விஷ்ணு புராணம் நான்கு, பிரம்ம புராணம் இரண்டு, அக்னி மற்றும் சூரியன் தலா ஒரு புராணம் என்று பதினெட்டுப் புராணங்களும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சிவ புராணங்கள் பத்து

சிவ புராணங்கள் பத்தும் சிவபெருமானின் பெருமைகளைக் கூறுகின்றன. அவையாவன

1. சிவபுராணம் (எ) வாயு புராணம்
2. பவிஷ்ய புராணம்
3. மார்க்கண்டேய புராணம்
4. இலிங்க புராணம்
5. வராக புராணம்
6. மத்சய புராணம்
7. ஸ்கந்தப் புராணம்
8. கூர்மபுராணம்

9. வாமன புராணம்

10. பிரம்மாண்ட புராணம் ஆகியனவாகும்.

திருமாவின் பெருமைகளைக் கூறும் நான்கு புராணங்கள் விஷ்ணு புராணம் எனப்படுகிறது. அவையாவன.

1. வைணவம் எனப்படும் விஷ்ணு புராணம்
2. பாகவதம் எனப்படும் பாகவத புராணம்
3. நாரதீயம் எனப்படும் நாரத புராணம்
4. காருடம் எனப்படும் கருடபுராணம் ஆகியவையாகும்.

பிரம்ம புராணங்கள் - பிரம்மாவின் பெருமையை இரண்டு புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவையாவன

1. பிரம்மம் எனப்படும் பிரம்ம புராணம்
2. பதுமம் எனப்படும் பத்ம புராணம் ஆகியவையாகும்.

மேலும், அக்னியின் பெருமையைக் கூறும் ஆக்னேயம் எனப்படும் அக்னி புராணமும், சூரியனின் பெருமையைக் கூறும் பிரமை வர்த்தம் எனப்படும் பிரமை வர்த்த புராணம் போன்றவையாகும்.

தமிழ்ப் புராணங்கள்

பிற்காலத்தில் தமிழில் தோன்றியவை தமிழ்ப்புராணங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன. சிவபெருமான் மனித உருவில் தோன்றி, சிவனடியார்களுக்குத் தீட்சை அளித்தும், துயரங்களைப் போக்கவும் செய்தார். அவரது இச்செயல்களைத் திருவிளையாடல் எனவும், இவற்றை இனிய தமிழில் நான்கு புராணங்களாக சுவாமி சிவானந்தர் கூறுகிறார். அவை முறையே சிவபுராணம், பெரிய புராணம், சிவபராக்கிரமம், திருவிளையாடற்புராணம் என்பனவாகும்.

பதினெண் புராணங்களை மகா புராணங்கள் என்றும் அழைப்பர். இவற்றைத் தவிர பதினெட்டு புராணங்கள் உப்புராணங்களும் உள்ளன. அவையாவன,

1. சூரிய புராணம்

2. கல்கி புராணம்

3. துர்வாச புராணம்

4. கபில புராணம்

5. நந்திகேஸ்வர புராணம்

6. பசுபதி புராணம்

7. கணேச புராணம்

8. சனக்குமார புராணம்

9. வாசிஷ்ட புராணம்

10. பராசர புராணம்

11. பிருகத்தர்ம புராணம்

12. மானவ புராணம்

13. காளிகா புராணம்

14. நரசிம்ம புராணம்

15. பார்க்கவ புராணம்

16. கம்ப புராணம்

17. பராண புராணம்

18. முத்கலா புராணம்

புராணங்களின் நோக்கம்

புராண இலக்கியமானது ஆழ்ந்த இந்து சமயக் கருத்துகளைக் கொண்டதாகவும் பருப்பொருள் தத்துவமாகவும், அறிவியலாகவும் போற்றப்படுகிறது. சமயம், தத்துவம், அறிவியல் இவை சம்மந்தமாக வெளிப்பட்ட பழங்கால மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் அவற்றில் புரியாத கடினமான கருத்துகளையும் மிகச் சுவையாகவும், உவமான, உவமேயங்களின் மூலமும் விளக்கி மக்களின் மனத்தில் பதியச் செய்வது புராணங்களின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

வேதக் கட்டளைகளான 'உண்மை பேசு' (ஸ்த்யம் வத), தருமத்தைச் செய் (தர்மம் சர) என்பனவற்றை நீதிக்கதைகள் மூலம் விளக்கிக் கடைப்பிடிக்கச் செய்தன. வாழ்வைச் சீர்படுத்துவதும் சமய ஞானமும், கடவுள்

பக்தியும் கலந்த தெய்வீக உணர்வினைத் தருவதும் புராணங்களாகும்.

புராணங்களின் இன்றியமையாமை

புராணங்கள் பழைமைவாய்ந்தவை என்றும், சமயக் கருத்துகளை மட்டுமே பிரதிபலித்தன எனவும் கொள்ளுதல் தவறு. புராணங்கள் வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளில் மக்களுக்குப் பயன்படும் அரிய உண்மைகளை எளிமையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் கூறியுள்ளன.

- புராணங்களில் குறிப்பிடப்படும் தெய்வங்கள் அவற்றின் அவதாரங்கள் மூலம் நிகழ்த்திய அருஞ்செயல்களைக் கூறுகின்றன. அத்துடன் அரசியல், மருத்துவம், சடங்குகள், சமூக விதிமுறைகள், வேதாந்தம், தத்துவம், சமயம் என்ற பல்வேறு நிலைகளுக்கு நீண்ட விளக்கங்களைத் தருகின்றன.
- பண்டைய நாகரிகத்தின் சிறப்புக் கூறுகள் எனப்போற்றப்படும் உறுதிப் பொருள்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவற்றைப் பற்றித் தெளிவான கருத்துகளைத் தருகின்றன.
- படைப்பு, அநுபூதிநெறி விஷ்ணு புராணத்தில் கூறப்படும் "பரமாத்மாவிற்கு மேலானது எதுவுமில்லை" என்ற உயரிய கருத்துகள் புராணங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.
- கர்ம வினைகளிலிருந்தும், அவற்றின் விளைவுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, அமைதி பெறுவதற்கான வழிமுறைகளைப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.
- அக்கால மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, அரசு முறை போன்றவற்றை அறிய பெருந்துணை புரிகின்றன.
- புராணங்கள் கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார், அவருக்குப் பல திருநாமங்கள் உண்டு, மனித இதயத்தில் கடவுள் இருக்கிறார் என்ற கருத்தை விளக்கிக் கூறுகின்றன. பக்தன், சத்தியம், தருமம், புலனடக்கம், தெய்வபக்தி, சகிப்புத்தன்மை,

தன்னம்பிக்கை ஆகிய குணங்களை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இக்குணங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக இராமன், கண்ணன், அர்ஜுனன், அனுமன், சபரி, கஜேந்திரன் போன்ற பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

- இத்தகைய நல்ல நூல்களைப் படிப்பதன் மூலம் நல்ல குடிமக்கள் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். அரிச்சந்திர நாடகத்தைப் பார்த்து மகாத்மா காந்தியும், புராணக் கதைகளைக் கேட்டு இராமகிருஷ்ணரும், விவேகானந்தரும், வீர சிவாஜியும் சிறந்த மனிதர்களாக உருவானதாக வரலாறு கூறுகின்றது. பொதுவாக மக்கள் தம் வாழ்வின் உயரிய நெறிகளை எளிதாகப் புரிந்துகொண்டு, பின்பற்ற உதவுவன புராணங்களே என்றால் அது மிகையாகாது.

கண்ணப்பர்

நாயன்மார்களுள் ஒருவரான திண்ணனார், தம் இறைபக்தி மிகுதியால் சிவபெருமானின்

கண்ணில் இருந்து வழியப் பெற்ற இரத்தத்தை நிறுத்த, தம் ஒரு கண்ணைப் பெயர்த்து வைத்ததாகவும், மேலும், மற்றொரு கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வர, உடனே மறு கண்ணைப் பெயர்த்து அப்பி இறைவனின் துயரைப் போக்கியதால் கண்ணப்பர் எனப் பெயர்பெற்றதாகவும் அறிகிறோம்.

நவீன காலத்திற்கு வேதங்களின் ஏற்புடைமை

வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அரிய உண்மைகள் இன்றைய உலகில் அறிவியல் உண்மைகளோடு மிகவும் ஏற்புடையதாய் காணப்படுகின்றன. மேலும், இன்றைய வாழ்வின் அடிப்படைப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

- புவியின் வயது, விண்வெளியின் எல்லைகள், சூரியனின் உட்பகுதி,

வானநூல் பற்றிய கருத்துகளை வேதங்கள் கூறியுள்ளன. இவை அனைத்தும் இன்றைய அறிவியல் உலகில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

- ஆயுர்வேதம் எனப்படும் மருத்துவ இயல், தனுர்வேதம் எனப்படும் போர்க்கலை, காந்தர்வ வேதம் எனப்படும் நுண்கலை ஆகிய மூன்றும் வேதங்களாலும், இதிகாசங்களாலும் விளக்கப்படுகின்றன. இன்றைய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் இதனை ஏற்றுக் கொள்கின்றன.
- ஆயுர்வேத மருத்துவம் என்ற முறை ஆன்மிகத்தையும் மருத்துவத்தையும் இணைக்கிறது.
- மூலிகை மருத்துவம் பற்றிய தெளிவான அறிவை ஆயுர்வேதம் கூறுகிறது.
- உலோகவியல் பற்றிய கருத்துகள் வேதங்களில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.
- காலக் கணக்கிற்கு உதவும் கணித அறிவும் வேதத்தில் கூறப்பட்ட அறிவாகும்.
- விண்வெளியில் காணப்படும் பல்வேறு கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள் பற்றி விளக்கமான செய்திகள் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.
- நியாய-வைசேடிகம் என்ற தத்துவம் அணு விஞ்ஞானம், அணுவின் அமைப்பையும், தன்மையையும், ஆற்றலையும் குறிப்பிடுகிறது.
- வேதத்தில் இந்தியாவின் இருப்பிடம் புவியியல் வல்லுநர்களால் கூறப்பட்டுள்ள அட்ச, தீர்க்க ரேகைகள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. கிரகணங்கள் நடைபெறும் காலத்தை முன் கூட்டியே கணக்கிடும் கலையை வேதங்கள் விளக்கிக் கூறுகின்றன.
- தனிமனித வாழ்க்கை, சமூகவாழ்க்கை, தனிமனிதன் சமூகத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்,

பொதுமக்களின் கடமைபற்றியெல்லாம் வேதங்கள் விளக்கியுள்ளன. இத்தகைய மேன்மை பொருந்திய வேதத்தைக் கற்றுணர்ந்து, நம்வாழ்வில் பின்பற்றி உயர்வதே மனித வாழ்வின் குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும்.

வேத உபநிடதங்களை ஏற்கும் சனாதன தர்மம் என்கிற இந்து மதத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நூல் மட்டுமே புனித நூலாக அமையவில்லை. வேதம், உபநிடதம், பகவத்கீதை, புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்ற நீண்ட பட்டியலே உண்டு. ஒவ்வொன்றும் மனித இயல்புகளுக்குத் தக்கபடி வாழ்க்கை நெறிமுறை மற்றும் தத்துவங்களைப் போதிக்கிறது. வேதங்களில் யாகங்களும் சடங்குகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. உபநிடதங்களில் எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியாத தத்துவ உண்மைகள் காணப் படுகின்றன. எனவே, உபநிடதங்களை அனைவரும் புரிந்துகொண்டு, நடைமுறை வாழ்க்கை மேற்கொள்ள பகவத்கீதை, புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் வழிகாட்டுகின்றன.

நிறைவுரை

இந்தியப்பண்பாட்டிற்குக் கிராம வாழ்க்கைமுறை, கூட்டுக்குடும்பமுறை போன்றவற்றைக் கொடையாகத் தந்தது வேதகாலப் பண்பாடாகும். சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் பழைமையான வேளாண்மைமுறை வேதகாலத்தில் தான் புதிய பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம். அரசன், அரசமைப்பு, நிருவாக முறை, போன்றவை புதிய வளர்ச்சிபெற வேதகாலமே வித்திட்டது. இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சியை வேதகாலமே தொடங்கிவைத்தது. கிரேக்கர்கள், அரேபியர்கள், துருக்கியர்கள், ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவை ஆட்சி செய்தாலும், இந்தியப்பண்பாட்டிற்கு அடித்தளம் அமைத்தது வேத காலப் பண்பாடாகும்.

பயிற்சி

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. ரிக் வேதத்திலுள்ள மொத்தப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை

அ) 1025

ஆ) 1028

இ) 1100

ஈ) 1000

2. ஆரியர்களின் இசையார்வத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ள வேதம்

அ) ரிக்

ஆ) யஜுர்

இ) சாமம்

ஈ) அதர்வணம்

3. பொருத்துக

அ. ஆயுர்வேதம்

-

1. போர்க்கலை

ஆ. தனுர்வேதம்

-

2. இசை, நடனம்

இ. காந்தர்வ வேதம்

-

3. சிற்பம், கட்டடக்கலை

ஈ. சில்ப வேதம்

-

4. மருத்துவம்

அ) அ-4, ஆ-1, இ-2, ஈ-3

ஆ) அ-2, ஆ-3, இ-4, ஈ-1

இ) அ-3, ஆ-4, இ-1, ஈ-2

ஈ) அ-1, ஆ-2, இ-3, ஈ-4

4. உபநிடதங்களில் சிலவற்றைப் பாரசீக மொழியில் மொழிபெயர்த்த முகலாய இளவரசர்

அ) ஷாஷுஜா

ஆ) தாராஷுகோ

இ) மூரத்

ஈ) தவார்பக்ஷ்

5. கீழ்க்காண்பனவற்றில் பொருந்தாத இணையைக் கண்டறிக.

அ) சபா - மூத்தோர் அவை

ஆ) சமிதி - சமய விவாத அவை

இ) விதாதா - மக்கள் பிரதிநிதிகளின் அவை

ஈ) சேனானி - இளவரசர்

6. "சமஸ்கிருதத்தின் முதல் உரைநடை" என்று அழைக்கப்படும் வேதம்

அ) ரிக்

ஆ) யஜுர்

இ) சாமம்

ஈ) அதர்வணம்

7. கீழ்க்காண்பனவற்றுள் பின்வேதகாலத்திற்குப் பொருந்தாத கூற்றைச் சுட்டிக்காட்டுக.

அ) வேளாண்மையே முக்கிய தொழில்

ஆ) அரச குடும்பப் பெண்களுக்கு மட்டுமே கல்வி கற்க வாய்ப்பு

இ) தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோகங்களின் பயன்பாடு அறியாமை

ஈ) வீடுபேறு அடையாதவருக்குச் செய்வினைக்கேற்ப மறுபிறவி உண்டு

8. கீழ்க்காணும் கூற்றையும் காரணத்தையும் படித்துச் சரியான விடையைக் கண்டறிக.

கூற்று: நால்வகை வேதங்களுள் சாமவேதம் காரணப்பெயராக அமைந்துள்ளது.

காரணம்: 'சாமம்' என்ற இசையின் அடிப்படையில் பாடப்பட்டதால், அது 'சாம' வேதமாயிற்று.

அ) கூற்று சரி, காரணம் பொருத்தமானதன்று

ஆ) கூற்று, காரணம் இரண்டும் சரி.

இ) கூற்று, காரணம் இரண்டும் தவறு.

ஈ) கூற்று தவறு, காரணம் சரி.

9. இராமாயணத்தை இராமசரிதமானஸ் என்ற பெயரில் இந்திமொழியில் மொழி பெயர்த்தவர்

அ) துக்காராம்

ஆ) மீராபாய்

இ) துளசிதாசர்

ஈ) நாமதேவர்

10. பொருத்துக

அ. வேதங்கள் - 1) 108

ஆ. உபநிடதங்கள் - 2) 18

இ. புராணங்கள் - 3) 4

ஈ. இதிகாசங்கள் - 4) 2

அ) அ-4, ஆ-2, இ-1, ஈ-3

ஆ) அ-3, ஆ-1, இ-2, ஈ-4

இ) அ-4, ஆ-1, இ-2, ஈ-3

ஈ) அ-3, ஆ-4, இ-2, ஈ-1

II. குறுவினா

1. ரிக் வேதம் - வரையறுக்க.
2. முன்வேதகால நீதிமுறையைக் கூறுக ?
3. அசுவமேதயாகம் என்றால் என்ன ?
4. ஆசிரம நிலைகள் - வரையறுக்க.
5. விதுரநீதி கூறும் அறக்கருத்துகள் யாவை ?
6. புராணம் என்றால் என்ன ?
7. தமிழ்ப் புராணங்கள்பற்றிச் சிறுகுறிப்பு வரைக.

III. சிறு வினா

1. சப்தசிந்துக்களின் பெயரினைக் குறிப்பிடுக.
2. முன்வேதகால அரசமைப்பு, ஆட்சிமுறை குறித்து நீவிர் அறிவன யாவை?
3. பின்வேதகாலச் சமயநிலை பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
4. "வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டு நெறிகளின் இருப்பிடமாக இராமாயணம் திகழ்கிறது" இக்கூற்றைப் புலப்படுத்துக.
5. ஐவகைப்பண்புகள் எனப் புராணம் எவற்றைக் கூறுகிறது?

IV. நெடுவினா

1. உபநிடதங்கள் பற்றி விவரித்து எழுதுக.
2. முன்வேதகாலத்துடன் பின்வேதகாலத்தின் பொருளாதார நிலையை ஒப்பிடுக.
3. கர்ணன், அர்ஜுனன் ஆகியோரின் வாழ்க்கை நிகழ்வுமூலம் மகாபாரதம் உணர்த்தும் பண்பாட்டு நெறிகளைப் பட்டியலிடுக.
4. முன்வேதகாலத்தின் சமயநிலைபற்றித் தொகுத்தெழுதுக.
5. மக்களுக்குப் பயன்படும் அரிய உண்மைகளை எளிமையாக எடுத்துக் கூறுவன புராணங்கள் - இக்கூற்றை மெய்ப்பிக்க.